

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Leszek Kulik (spr.)
Sędziowie	SSA Jacek Dunikowski SSA Janusz Sulima
Protokolant	Anna Lasota

przy udziale prokuratora Tomasza Pianko

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2021 r.

sprawy :

1. **K. W. s. J.** oskarżonego z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. w zb. z art. 280 § 2 k.k.
2. **R. J. (1) s. F.** oskarżonego z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. w zb. z art. 280 § 2 k.k.

z powodu apelacji prokuratora i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 30 września 2020 r., sygn. akt II K 33/20

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 206/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.	
1 CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 30 września 2020 r., sygn. akt II K 33/20

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
Zarzut	
<p>W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego K. W..</p> <p>- zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miały wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia;</p> <p>- zarzut rażącej niewspółmierności kary.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>I. W części odnoszącej się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia.</p> <p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest niezasadny. Sąd I instancji zasadnie przyjął, że K. W. działając wspólnie i w porozumieniu z R. J. (1) używając przemocy nie tylko dopuścił się rozboju na S. L., ale również zbrodni zabójstwa z zamiarem ewentualnym. Poczynione w tym zakresie ustalenia faktyczne, ich ocena prawna oraz kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu są w pełni prawidłowe.</p> <p>Wbrew wywodom obrońcy, zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie, że jeszcze przed wejściem do mieszkania S. L. doszło do uzgodnień pomiędzy oskarżonymi co do sposobu obezwładnienia pokrzywdzonej. W pierwszej fazie zajścia K. W. był napastnikiem nawet bardziej aktywnym od R. J. (1). Z prawidłowych ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji wynika, że to K. W. zabrał z domu szmatę, która następnie posłużyła do śmiertelnego zakneblowania pokrzywdzonej, on nacisnął na domofon i jako pierwszy zaatakował pokrzywdzoną przewracając</p>	

ją i obezwładnił przyciskając do łóżka. W momencie, gdy K. W. przytrzymał pokrzywdzoną, R. J. (1) przeszukiwał mieszkanie w poszukiwaniu pieniędzy i papierosów. W tym czasie pokrzywdzona próbowała się uwolnić i wołała o pomoc. Aby uniemożliwić jej dalszy opór i wezwanie pomocy, oskarżeni działając wspólnie zawiązali jej na ustach przyniesioną szmatę i zawiązali z tyłu na supeł, po czym dociskali knebel w głąb jamy ustnej, czym ostatecznie spowodowali jej uduszenie.

Całkowicie chybiony jest zarzut obrońcy, że brak jest dowodów wskazujących na to, że w czynnościach związanych z obezwładnieniem i kneblowaniem pokrzywdzonej aktywnego udziału nie brał K. W.. Na jego udział w tych czynnościach wskazują w szczególności wyjaśnienia współpodejrzanego R. J. (1) oraz wyniki eksperymentu procesowego przeprowadzonego z jego udziałem, wnioski zawarte w opinii z przeprowadzonych badań z zakresu genetyki sądowej (k. 738- 744) oraz opinii poligraficznej (k. 692-697). Mianowicie z przeprowadzonych badań genetycznych wynika, że haplotyp występujący w próbce zawierającej fragmenty paznokci lewej dłoni S. L. jest zgodny z haplotypem oznaczonym dla K. W. (k. 744). Oskarżony wbrew wywodom obrońcy, miał więc kontakt fizyczny z pokrzywdzoną.

Wyniki przeprowadzonych badań z zakresu genetyki sądowej potwierdzają wersję zdarzenia opisaną przez oskarżonego R. J. (1), który wskazał w jakich okolicznościach haplotyp K. W. znalazł się na paznokciu pokrzywdzonej. Mianowicie podał, że K. W. przekazał mu, że pokrzywdzona broniąc się przed nim zadrapała mu paznokciem twarz (k. 786). Widział też, że po zdarzeniu miał on rozciętą dolną wargę (k. 788). Prawidłowo też Sąd I instancji przyjął opierając się na wyjaśnieniach R. J. (1), że to K. W. był inicjatorem dokonania tego czynu.

Sąd I instancji dokonał właściwej oceny wskazanych dowodów i wyciągnął z nich właściwe wnioski. Dokonana w tym zakresie ocena jest logiczna, przekonywująca i nie zawiera błędów. Jako taka zasługuje na pełną aprobatę. Obrońca kwestionując tak dokonaną ocenę, nie wskazuje żadnych rzeczowych argumentów, które podważyłyby ocenę przedstawioną w tym zakresie w części motywacyjnej wyroku. Jednak samo dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwania stron procesowych nie stanowi naruszenia

przepisów postępowania, a w szczególności art. 7 k.p.k. W konsekwencji nie można też przyjąć, że poczynione na tychże dowodach ustalenia obarczone są błędem co do faktów.

Jednocześnie Sąd I instancji zasadnie uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego K. W. jedynie w części w której były zgodne z tak ustalonym stanem faktycznym, zaś odrzucił w pozostałym zakresie i wskazał przyczyny tak dokonanej oceny, które zasługują na aprobatę. Słusznie skonstatował, że prezentowana przez oskarżonego wersja jest niekonsekwentna z tendencją do umniejszania swojej roli w zdarzeniu. Dlatego też zasadnie w swoich ustaleniach w zakresie przebiegu zdarzenia w mieszkaniu pokrzywdzonej oparł się głównie na wyjaśnieniach R. J. (1), które znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, a w szczególności we wnioskach zawartych w opinii z przeprowadzonych badań z zakresu genetyki sądowej (k. 738- 744) oraz wynikach przeprowadzonego z jego udziałem eksperymentu procesowego (k. 926 – 928). Sąd Okręgowy słusznie przy tym ocenił, że wyjaśnienia R. J. (1) co do zasadniczych elementów przedmiotowego zdarzenia były spójne i konsekwentne. Tenże oskarżony od początku nie kwestionował swego w udziału w napadzie rabunkowym na pokrzywdzoną, opisał swoją rolę w tym zdarzeniu oraz swego współnika K. W.. Wskazał motywy ich działania, sposób w jaki obezwładnili i kneblowali pokrzywdzoną, sposób w jaki penetrowali jej mieszkanie w poszukiwaniu pieniędzy i papierosów. Co więcej, wskazał też okoliczności w jakich pokrzywdzona podczas stawianego oporu zraniała (zdrapała) wargę K. W., na co wskazują też wyniki przeprowadzonych badań z zakresu genetyki sądowej (k. 738- 744). Wbrew wywodom obrońcy zebrany materiał dowodowy wskazuje więc, że K. W. miał kontakt fizyczny z pokrzywdzoną i nie był to kontakt przypadkowy. Obrońca w apelacji stara się zdezawuować wyjaśnienia R. J. (1) wskazując na drobne nieścisłości w jego relacji, które dla ustaleń w zakresie znamion przypisanego oskarżonym czynu nie mają istotnego znaczenia. Wskazywane rozbieżności w relacji oskarżonego wynikają z dynamicznego przebiegu zdarzenia oraz upływu czasu. Pewne szczegóły z natury rzeczy zacierają się w pamięci. Nie wszystkie też okoliczności opisane przez oskarżonego winny znajdować potwierdzenie w innych dowodach. Wskazywane przez niego wkładanie palców do ust pokrzywdzonej czy też próba skrępowania rąk nie musi przecież pociągać za sobą obrażeń w jamie

ustnej lub na rękach. Zależy to zawsze od natężenia stosowanej przemocy.

Tego rodzaju walorów w zakresie opisu przebiegu zdarzenia w mieszkaniu pokrzywdzonej nie posiadają wyjaśnienia K. W., który na początku całkowicie zaprzeczał, aby uczestniczył w tym zdarzeniu. Dopiero później zmienił swoje wyjaśnienia, kiedy miał już świadomość, że organy ścigania posiadają wiedzę o jego obecności w mieszkaniu pokrzywdzonej. Stawiana w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia teza o dostosowaniu przez oskarżonego wyjaśnień do zgromadzonego materiału dowodowego nie jest zatem bezpodstawna.

Podzielić zatem należy ocenę Sądu I instancji, że złożone przez K. W. wyjaśnienia były niekonsekwentne, niespójne i sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym. Dlatego też Sąd Okręgowy w zasadniczej części słusznie odrzucił je jako niewiarygodne.

II. W części odnoszącej się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary.

Podniesiony w apelacji zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego nie jest zasadny. Orzeczona wobec oskarżonego kara nie jest niewspółmiernie surowa i spełnia wszystkie ustawowe wymogi określone w art. 53 k.k.

Sąd I instancji orzekając w tym przedmiocie, uwzględnił całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie, uwzględniając stopień winy oskarżonego, charakter i okoliczności popełnionego czynu oraz jego skutki. W szczególności uwzględnił fakt, że oskarżony dopuścił się zbrodni zabójstwa, a więc jego czyn godził w najwyższe dobro chronione prawem jakim jest ludzkie życie.

Baczył jednocześnie, aby orzeczona kara nie przekroczyła stopnia winy oskarżonego i spełniła pokładane w niej cele zapobiegawcze i wychowawcze. Miał też na uwadze potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wyeksponował wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające. Treść motywacyjna orzeczenia wskazuje, że Sąd Okręgowy uwzględnił też dotychczasowy sposób życia oskarżonego oraz jego właściwości i warunki osobiste, w tym ustabilizowaną sytuację rodzinną a więc okoliczności do których odwołuje się obrońca podnosząc zarzut rażącej niewspółmierności kary.

Tak orzeczonej kary nie sposób postrzegać jako rażąco surowej.

	Wniosek
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Zarzuty podniesione w apelacji obrońcy są bezzasadne.	

Zarzut

W odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego R. J. (1).

- zarzut obrazy prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
- zarzut obrazy przepisów postępowania.
- zarzut błędu w ustaleniach faktycznych
- zarzut rażącej niewspółmierności kary.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

1. W części odnoszącej się do zarzutu obrazy prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu tj. art. 148 § 2 pkt 2 k.k. (w zb. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.).

Podniesiony zarzut obrazy prawa materialnego jest całkowicie bezzasadny. Sąd I instancji dokonał

prawidłowych ustaleń w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego. Zasadnie przyjął, że R. J. (1) działając wspólnie i w porozumieniu z K. W. używając przemocy nie tylko dopuścił się rozboju na S. L., ale również zbrodni zabójstwa z zamiarem ewentualnym. Poczynione w tym zakresie ustalenia faktyczne, ich ocena prawna oraz kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu są w pełni prawidłowe.

W części motywacyjnej orzeczenia Sąd Okręgowy uzasadnił również jakie ustalenia pozwoliły na przyjęcie, że oskarżony działał w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia S. L.. Mianowicie wskazał na sposób działania sprawców w postaci zatykania ust pokrzywdzonej – kneblowania i tym samym odcięcie dopływu powietrza, przytrzymywania i przyciskania jej do łóżka. Podkreślił, że z powszechnej wiedzy wiadomym jest, że tego rodzaju działania, w szczególności kneblowanie ust i odcięcie dopływu powietrza, prowadzą do skutku w postaci śmierci człowieka i obaj oskarżeni mieli tego świadomość. Przewidywali zatem, że ich działania doprowadzą do śmierci pokrzywdzonej i na taki skutek godzili się, mając przy tym na uwadze ograniczone możliwości oporu z jej strony. Zdawali sobie sprawę z tego, że S. L. jest osobą starszą, niepełnosprawną, słabszą fizycznie i mającą problemy z poruszaniem się, co uniemożliwiało jej skuteczną obronę, a nawet zmianę pozycji.

W konsekwencji nie sposób przyjąć, że działania R. J. (1) wypełniły jedynie znamiona przestępstwa pobicia ze skutkiem śmiertelnym o jakim mowa w art. 158 § 3 k.k. lub też znamiona nieumyślnego spowodowania śmierci z art. 155 k.k.

2. W części odnoszącej się do zarzutu obrazy przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.k. w zw. z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 i 2 k.p.k.

W realiach niniejszej sprawy nie można przyjąć, iż sąd naruszył przepisy art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje przyjęte w judykaturze stanowisko, iż kontrola instancyjna oceny dowodów nie obejmuje sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z bezpośredniością przesłuchania, sprowadza się natomiast do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub

wskazaniami wiedzy. Tak więc dokonanie przez sąd odwoławczy nowej, odmiennej oceny dowodów jest uzasadnione tylko wówczas, gdy w wyniku kontroli odwoławczej stwierdzona zostanie dowolność oceny poczynionej przez Sąd I instancji (pomijając kwestię nowych dowodów). Jeżeli natomiast ocena dokonana przez sąd pierwszej instancji pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., nie ma podstaw do zmieniania jej w postępowaniu odwoławczym.

W istocie apelacja obrońcy stanowi jedynie polemikę z dokonaną przez Sąd Okręgowy oceną dowodów. Mianowicie skarżący domaga się ich odmiennej oceny korzystnej dla oskarżonego, jednak nie wskazuje żadnych rzeczowych argumentów, które podważyłyby ocenę przedstawioną w tym zakresie w części motywacyjnej wyroku. Jednak dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 k.p.k. zarzucaanej przez obrońcę (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2014 r., II KK 17/14). Dlatego też zawartej w apelacji argumentacji w tym zakresie nie sposób podzielić. Przedmiotem zainteresowania i rozważań Sądu Okręgowego był całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej i istotnych dla sprawy, jak nakazuje art. 410 k.p.k.

Wyniki przeprowadzonego przewodu sądowego i treść motywacyjna zaskarżonego orzeczenia przeczą też tezie skarżącego o naruszeniu przepisu art. 424 k.p.k. Sąd Okręgowy w pisemnych motywach wyroku w sposób wyczerpujący przedstawił przesłanki, które stanowiły podstawę do skazania oskarżonego R. J. (1) za przypisany mu czyn oraz wyjaśnił podstawę prawną wyroku. Wskazał jakie fakty uznał za udowodnione, na jakich oparł się dowodach, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Zawarta tam argumentacja jest logiczna, przekonująca i nie zawiera błędów. Jako taka zasługuje na pełną aprobatę. Z kolei wydany wyrok zawiera wszystkie elementy określone w art. 413 § 2 k.p.k., co przeczy tezie o obrazie powołanego przepisu.

Z poczynionych ustaleń i wywodów zawartych w części motywacyjnej zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd I instancji nie miał wątpliwości co do tego, że oskarżony R. J. (1) dopuścił się przypisanego mu czynu. Jeśli zatem Sąd meriti takich wątpliwości nie miał, to nie dopuścił się też obrazu przepisu art. 5 § 2 k.p.k. zarzucaanej mu przez obrońcę.

Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz z art. 5 § 2 k.p.k., nie są miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale tylko to, czy orzekający sąd rzeczywiście powziął wątpliwości w tym zakresie i mimo braku możliwości usunięcia ich rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo czy były po temu powody, które sąd pominął. Gdy zaś konkretne ustalenie faktyczne zależy od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo (wyrok Sadu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13.09.2012 r., II AKa 226/12, LEX 1236108).

3. W części odnoszącej się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (SN I KR 197/74, OSNKW 1975, nr 5, poz. 58).

Obrońca w złożonej apelacji nie wykazał tego rodzaju uchybień, zaś przedstawił jedynie odmienny pogląd, że w jego ocenie zebrany materiał dowodowy nie wykazał w sposób nie budzący wątpliwości działania oskarżonego z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia pokrzywdzonej. Jednak dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań strony procesowej nie stanowi wystarczającej podstawy do przyjęcia tezy, że zaskarżony wyrok obarczony jest błędem co do faktów.

Przytoczona na poparcie stawianego zarzutu argumentacja sprowadzająca się do tezy, że Sąd I instancji dowolnie przyjął, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu, nie wytrzymuje konfrontacji z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, którego prawidłowa ocena prowadzi do odmiennych wniosków.

Oskarżeni mieli możliwość obezwładnienia pokrzywdzonej w sposób nie zagrażający jej życiu, chociażby poprzez zatykanie jej ust z pozostawieniem możliwości oddychania poprzez nos. Mieli nad nią zdecydowaną przewagę fizyczną. Jednak dociskając knebel w głąb jamy ustnej i tym samym zamykając światła dróg oddechowych, musieli liczyć się z tym, że takie działanie może doprowadzić do uduszenia pokrzywdzonej.

1. W części odnoszącej się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary.

Podniesiony w apelacji zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego nie jest zasadny. Orzeczona wobec oskarżonego kara nie jest niewspółmiernie surowa i spełnia wszystkie ustawowe wymogi określone w art. 53 k.k.

Sąd I instancji orzekając w tym przedmiocie, uwzględnił całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie, uwzględniając stopień winy oskarżonego, charakter i okoliczności popełnionego czynu oraz jego skutki. W szczególności uwzględnił fakt, że oskarżony dopuścił się zbrodni zabójstwa, a więc jego czyn godził w najwyższe dobro chronione prawem jakim jest ludzkie życie.

Baczył jednocześnie, aby orzeczona kara nie przekroczyła stopnia winy oskarżonego i spełniła pokładane w niej cele zapobiegawcze i wychowawcze. Miał też na uwadze potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wyeksponował wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające. Treść motywacyjna orzeczenia wskazuje, że Sąd Okręgowy uwzględnił też okoliczności łagodzące do których zaliczył względnie stabilną sytuację rodzinną oskarżonego, a więc uwzględnił okoliczności na które powołuje się obrońca w apelacji.

Tak orzeczonej kary nie sposób postrzegać jako rażąco surowej.

	Wniosek
	# zasadny
	# częściowo zasadny

	# niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Zarzuty podniesione w apelacji obrońcy są bezzasadne.	

Lp.	Zarzut	
	<p>W odniesieniu do apelacji prokuratora.</p> <ul style="list-style-type: none"> - zarzut błędu w ustaleniach faktycznych - zarzut rażącej niewspółmierności kary. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Podniesiony w apelacji prokuratora zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest niezasadny.		

Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że oskarżeni R. J. (1) i K. W. działali w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia S. L.. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości co do tego, że oskarżeni nie udali się do mieszkania pokrzywdzonej, aby pozbawić ją życia. Udali się tam celem dokonania rabunku, a więc dokonania zaboru pieniędzy i papierosów. Wiedzieli, że pokrzywdzona nie wyda im tego mienia dobrowolnie. Do realizacji tego celu niezbędne było obezwładnienie pokrzywdzonej przy użyciu przemocy. Oskarżeni wybrali jednak taką formę przemocy, która stanowiła bezpośrednio zagrożenie dla

życia
pokrzywdzonej.
Mianowicie
oskarżeni
zaatakowali
starszą i
bezbronną
kobietę,
obezwładnili ją,
a następnie
zakneblowali jej
usta
uniemożliwiając
swobodę w
oddychaniu. Ich
działania były
zatem nie tylko
zamachem na
mienie, ale
również na
życie S. L.
i ostatecznie z
uwagi na formę
zastosowanej
przemocy
doprowadziły
do śmierci
pokrzywdzonej.
Oskarżeni mieli
świadomość, że
tego rodzaju
działania, w
szczególności
kneblowanie
ust, dociskanie
siłą knebla i
głowy
zwróconej
twarzą do łóżka
oraz
pozostawienie
w takiej pozycji
samej,
pozbawia ją
możliwości
swobodnego
oddychania i
może
doprowadzić do
skutku w

postaci śmierci.
Przewidywali
zatem, że ich
działania
doprowadzą do
śmierci
pokrzywdzonej
i na taki skutek
godzili się.

Nie można
podzielić
stanowiska
skarżącego, że
o zamiarze
bezpośrednim
sprawców
świadczy siła
i bezwzględność
z jaką działali.
Intensywność
zastosowanej
przemocy była
bowiem
dostosowana do
stawianego
przez
pokrzywdzoną
oporu.
Działania
oskarżonych
były
skoncentrowane
przede
wszystkim na
uciszeniu
pokrzywdzonej
i
uniemożliwieniu
wezwania
pomocy.
Dlatego
przynieśli ze
sobą
prowizoryczny
knebel
(szmatę).
Natomiast nie
wzięli ze sobą
innego

niebezpiecznego narzędzia, bardziej skutecznego do uśmiercenia pokrzywdzonej, chociażby w postaci noża. Temu celowi służyło też pozostawienie knebla w ustach pokrzywdzonej przed opuszczeniem przez sprawców jej mieszkania. Nie rozwiązanie przez oskarżonych knebla, nie przesądza więc również o zamiarze bezpośrednim oskarżonych.

Sąd Apelacyjny nie podzielił również podniesionego w apelacji prokuratora zarzutu rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec obu oskarżonych.

Stawiając ten zarzut prokurator odwołuje się do stopnia winy oskarżonych, społecznej szkodliwości przypisanego im czynu, właściwości i

warunków osobistych sprawców oraz ich dotychczasowego sposobu życia. Podnosi więc okoliczności, które jak wynika z treści motywacyjnej zaskarżonego wyroku, zostały już uwzględnione przy orzekaniu w tym przedmiocie przez Sąd I instancji. Wymierzone kary spełniają więc wszystkie ustawowe wymogi i nie noszą znamion rażącej niewspółmierności.

Na uwzględnienie nie zasługuje też zarzut apelacji podnoszący rażąca niewspółmierność kary z powodu braku ustanowienia surowszych ograniczeń do skorzystania przez oskarżonych z warunkowego zwolnienia na podstawie art. 77 § 2 k.k. Powołane w

tym przepisie obostrzenia stosuje się jedynie w szczególności uzasadnionych przypadkach, które w niniejszej sprawie nie zachodzą. Odnoszą się one do właściwości i warunków osobistych sprawcy, w tym przede wszystkim do stopnia jego demoralizacji i niepodatności na dotychczasowe oddziaływania resocjalizacyjne. Sam fakt uprzedniej karalności oskarżonych, w przypadku R. J. (1) za przestępstwo przeciwko mieniu, w przypadku K. W. za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, nie przesądza jeszcze o tym, że są oni sprawcami niepoprawnymi i niepodatnymi na jakiegokolwiek oddziaływania resocjalizacyjne. Za taką oceną

nie przemawiają również okoliczności przypisanego im czynu, stosunkowo młody wiek oskarżonych oraz treść wywiadu środowiskowego przeprowadzonego w miejscu zamieszkania oskarżonych. Z tych też względów w ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest podstaw do zastosowania obostrzeń z art. 77 § 2 k.k.

	Wniosek
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Zarzuty podniesione w apelacji prokuratora są bezzasadne.	

1OKOLICZNOŚCI	PODLEGAJĄCE	
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności		
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
o.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
o.11.		Przedmiot utrzymania w mocy
o.1Rozstrzygnięcie co do winy i kary w odniesieniu do oskarżonegoK.		
o.2 J. W. i R. J. (1).		
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy		
Zarzuty podniesione w apelacjach obrońców oskarżonych K. W.		
i R. J. (1) oraz w apelacji prokuratora są bezzasadne.		
o.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
o.0.11.		Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany		

o.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
o.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	

1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
1Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt II	Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze,

albowiem ich uiszczenie byłoby dla nich zbyt uciążliwe
ze względu na sytuację rodzinną i majątkową.

1PODPIS